

Pod egyptským sluncem

Martina Sahler

DARTFORD, PARKER HOUSE, SRPEN 1921

„Že neuhodneš, co jsem našel?“ Victoria pohlédla na svého bratra, který právě vtrhl do vstupní haly. Levou rukou si tiskl na břicho lněné plátno, v pravé svíral kufřík s náradím. Z bot mu opadávaly kusy zaschlého bláta. Zdálo se, jako by se na něj upřely rozhořčené pohledy jeho předků visících v rámech na stěnách.

„I kdybys vykopal meč krále Artuše, neznamená to, že tady musíš běhat v botách.“ Victoria se snažila vypadat přísně, z čehož ji rozbolela hlava ještě víc. Od rána, kdy u snídani potkala svého adoptivního otce, jí nebylo zrovna nejlépe. Tak bledého, sehnutého a vrásčitého ho ještě neviděla. Zdálo se, jako by si každý rok jeho života najednou začal vybírat svou daň. Jeho pravá ruka každou chvíli zamířila k oblasti srdce, ale Victorii tvrdil, že je v naprostém pořádku. Jenže ona mu to nevěřila. Do duše se jí zakousl strach o profesora, jak mu s láskou říkala.

Od rána byla ve vzduchu cítit bouřka. Mraky postupně pohlcovaly denní světlo. A právě tato temnota nad Kentem fascinovala lidi, kteří milovali kreslení tak jako Victoria. Celé odpoledne strávila na pastvině a snažila se zachytit šedý závěs vzdouvající se nad loukami, stromy a střechami. Teď rozsvítila lustr.

Jamie se zarazil a provinile pohlédl na blátivou cestičku, která se táhla ode dveří a končila u jeho nohou. „Já to hned uklidím, Vicky, slibuju.“

Když k ní přiskočil a nedočkavě začal rozbalovat lněné plátno, usmála se. Copak asi našel tentokrát? Už dva měsíce vytrvale hrabal na kopci na okraji pozemku, protože si vzal do hlavy, že je to určitě hrob. Nedal si vymluvit, že kdyby se opravdu jednalo o historické místo, jeho otec už by dávno požádal o odborný průzkum. Jamie pevně věřil, že svůj první archeologický objev učiní právě tady. Jeho největším bohatstvím byl dřevěný kufřík s lopatkou, špachtlí a štětcem, který mu před mnoha lety poslal z Luxoru strýc Oscar. Doposud našel jen pár slepičích kostí a rezavý hřebík. Když teď Victorii ukazoval hrst špinavých mincí, dmul se pýchou.

Rozhrábla je, uchopila jednu mezi palec a ukazováček a důkladně si ji z obou stran prohlédla. „Ty by opravdu mohly pocházet ze středověku. Ale dobře víš, že se v tom vůbec nevyznám. Zeptej se profesora. Nebo bys je mohl ukázat někomu v Britském muzeu.“

„Myslíš?“ Hlas mu přeskakoval vzrušením. Vlasy mu divoce trčely do stran a košile pod vestičkou mu čouhala ze špinavých pumpek. Jamie žil archeologií. Nic jiného ho nezajímalo, a už vůbec ne to, jak vypadá. Victoria chodila dříve také oblečená jako divoženka, ale nyní se snažila působit seriózně. Krátké mikádo podtrhovalo její souměrné rysy, bavlněným svetříkem a sukní sahající do půli lýtek dávala najevo svou sportovní stránku. Její snoubenec Caleb by si přál, aby nosila šaty, hedvábné blůzky a perlové náhrdelníky. Ona se však v takovém oblečení cítila jako v kostýmu, který ji omezoval na každém kroku.

„Odvezeš mě zítra do Londýna, jestli nám to táta dovolí?“ Jamieho nadchla představa, že se sestrou vyrazí do hlavního města a zajdou do Britského muzea. Victoria ho tam už několikrát vzala. Jamie věděl, že je to jedno z nejvýznamnějších míst, kam se sjížděli archeologové z celého světa. Kromě toho se na Great Russell Street nacházela největší sbírka staroegyptských artefaktů, mumií a sarkofágů, které byly objeveny mimo Káhiru. Chlapec tam byl ve svém živlu.

„Ještě nevím.“ Victoria měla už několik týdnů řidičský průkaz a mohla si kdykoli půjčit malého, praktického austina. Milovala projíždky kopcovitou krajinou z Kentu až do Londýna, ale zrovna zítra by měl přijet Caleb. Jak dlouho se asi zdrží? Ačkoli měl její snoubenec dokonale zorganizované pracovní povinnosti, v soukromí jeho smysl pro detail značně pokulhával.

„Zítřa přijede Caleb a myslím si, že tady zůstane až do večera. Slečna Hanfordová počítá s tím, že se zdrží na večeři.“

„Mohla bys mu zavolat a poprosit ho, aby přivezl fotoaparát? Chtěl bych si ty mince pro jistotu vyfotit, než je ukážu v muzeu. Třeba mi je vezmou a nikdo se nedozví, že jsem je vykopal já. A taky bych chtěl tu fotografii poslat strýčku Oscarovi. Ten bude koukat!“

Chlapec doslova zbožňoval slavného archeologa Oscara Parkera, který se na počátku století podílel na objevení Osirionu a už několik desítek let pracoval v údolí delty Nilu. Jamie chtěl být jako jeho strýc, jenže nebylo jisté, jestli někdy získá stipendium, aby si mohl dovolit cestu do země faraonů. Jeho milovaný strýc mu však bohužel přestal odepisovat. Richard svému synovi vysvětlil, že během války má vojenská pošta přednost před soukromými dopisy. Jenže válka už dávno skončila.

„Můžu se ho zeptat, ale víš, jaký je. Nejsem si jistá, jestli s tím fotoaparátem umí vůbec zacházet.“ Victoria by si nejraději nafackovala. Zase rychleji mluvila, než myslela. Proč jen byla tak zbrklá? Moc dobře věděla, co bude následovat. Jamie si nenechal ujít žádnou příležitost, kdy se mohl do Caleba Rutherforda strefovat.

Jamie se ušklíbl. „Nechápu, co na něm vidíš. To je celý on. Koupí si fotoaparát, ale neumí s ním zacházet. Potřebuje jen ukazovat, že si ho může dovolit.“

„Nebud' nespravedlivý, Jamie. Caleb toho má prostě moc. Vždyť studuje, a navíc vypomáhá v hotelu svých rodičů.“

Chlapec pokrčil rameny. „Já si ho našťestí nemusím vzít.“

„Já taky ne.“ Zlobila se sama na sebe, že dala bratrovi záminku k tomuto rozhovoru. „Nemusím, ale chci. A teď mazej do koupelny. Slečna Hanfordová bude za deset minut podávat jídlo.“

Victoria byla jen o šest let starší než Jamie, ale byla to právě ona, kdo chlapce vychovával. Ve svých třinácti letech byl vysoce inteligentní a přerostl všechny své spolužáky, ale duší byl ještě dítě. Jejich otec pracoval na Londýnské univerzitě a při přípravách na přednášky z archeologie se na dlouhé hodiny zavíral do knihovny. Svě děti miloval celým srdcem, ale věřil, že i bez jeho výchovy z nich vyrostou poctiví lidé. Jamie našťestí nepotřeboval pevnou ruku. Byl cílevědomý a nikdo nic nenamítal proti jeho touze stát se archeologem. Dobře se učil, díky čemuž dokonce přeskočil jeden ročník. Pokud mu jeho vášeň vydrží, mohl by za pár let studovat v Londýně archeo-

logii. Do té doby ho otec bude finančně podporovat. Co bude dál, je ve hvězdách. Richard Parker byl v odborných kruzích známý jako výjimečný talent a uznávaný profesor egyptologie. Před čtyřmi lety ovdověl a jeho milovaná Gloria mu chyběla každický den. Mívala na starosti praktickou stránku života, zejména finance. Když zemřela, Richardovi se povedlo rodinu zadlužit, protože neuměl zacházet s penězi a několikrát špatně investoval. Až si Victoria vezme Caleba Rutherforda, bude o ni dobře postaráno, ale Jamie byl ještě malý. Pokud chce být archeologem a neskončit v kanceláři nebo továrně, bude ještě nějakou dobu potřebovat otcovu pomoc.

Victoria chlapce milovala, jako by to byl její vlastní bratr. Udělala, co mu na očích viděla.

Richard stál u baru vedle obrovského jídelního stolu a naléval si sherry. Teď se obrátil na Victorii. „Chceš taky, беруško?“

Ten stůl byl pro ně příliš velký už v době, když Gloria ještě žila. Tehdy se však do Kentu ještě sjížděli hosté. Dům na chvíli ožil hovorem, smíchem a cinkáním skleniček. Victoria se těchto večírků neúčastnila, protože byla ještě malá, ale vychutnávala si uvolněnou atmosféru. Milovala, když profesor usedl ke klavíru a domem se začaly rozléhat úchvatné melodie. Jak dlouho už vlastně nehrál na klavír? Jako by s Glorií zemřela i část jeho samého.

Potrásla hlavou, postavila se na špičky a políbila ho na tvář. „Je ti líp?“ Když mu však pohlédla do obličeje, srdce se jí sevřelo. Oči, které měly stejnou barvu jako oči jejího bratra, měl úplně zapadlé. Když byl Richard Parker mladý, míval také světlé vlasy jako Jamie. S přibývajícím věkem mu už všechny úplně zbělely. Victorii však nejvíc vyděsilo, že byl v obličeji popelavě šedý.

„Nedělej si o mě starosti, Vicky. Přežil jsem už tolik faraonových kleteb, že mě jen tak něco nepoloží,“ zažertoval a pokusil se o úsměv. Šedesátka už mu sice minula, ale Victoria věřila, že má před sebou ještě pěknou řádku let. Jenže v životě nezáleží jen na tom, co bychom si přáli.

Uchopila ho za loket a vedla ho ke stolu. Cítila, že se o ni trochu opírá, což ještě nikdy neudělal. „Pojď se posadit. Jamie tady bude hned. Poslala jsem ho do koupelny. Myslím, že už slyším, jak slečna Hanfordová cinká nádobím.“

Posadili se naproti sobě. Hospodyně jim po chvíli přinesla mísy s hráškem a bramborami a vrátila se pro omáčku a ták s pečením. Její obličej už vypadal jako scvrklé jablko, ale z očí jí číselna radost, že je může obsloužit.

„To je vůně! Co bychom si bez vás počali?“ Victoria věděla, že slečnu Hanfordovou slova chvály vždycky potěší.

„Našli byste si někoho jiného,“ mávla skromně rukou. Byla jedním z posledních tří zaměstnanců, které si její otec ještě mohl dovolit.

Jamie vtrhl do jídelny. Vzal si na sebe čisté kalhoty a košili, ale vlasy mu stále divoce trčely do stran a na obličej se mu skvěly černé šmouhy. Victoria spolkla pokárání, protože viděla, jak se profesor rozzářil, když uviděl svého syna. Ten ho objal a políbil na tvář. „Doufám, že jsi tátovi ještě nic neřekla,“ pohlédl tázavě na sestru.

„To bych ti přece nemohla udělat.“

Jindy by se Jamie nechal zlákat pečením, která mu voněla přímo pod nosem. Dnes si jí však ani nevšiml. Vytáhl z kapsy plátno se špinavými mincemi a rozložil ho na bílý ubrus. Victoria zasténala. Usoudila, že nebude čekat, až se ti dva vypovídají, a nabrala si jídlo. Otec a syn vzrušeně diskutovali o Jamieho nálezů. Victoria v otcových očích po dlouhé době zahlédla jiskřičky radosti, které znala z dětství.

Když chodila do první třídy, narodil se Jamie. Všichni to považovali za zázrak, protože lékaři tvrdili, že její adoptivní rodiče nemůžou mít děti. Proto si adoptovali Victorii. Vyprávěli jí, že si domů přivezli maličkou holčičku se zaťatými pěstičkami a hlasem jako zvon, kterou její rodiče nechali v koši před kostelem Nejsvětější Trojice. Richard a Gloria Parkerovi neváhali ani vteřinu, když jim úřady nabídli pěstounskou péči, a o několik měsíců později si ji adoptovali.

Profesor a jeho žena milovali obě děti stejně, ale na Victorii bylo kvůli snědé pleti, černohnědým vlasům a šikmým očím na první pohled patrné, že je adoptovaná.

Když se v pubertě prohlížela v zrcadle, často přemýšlela o tom, kdo asi byli její biologičtí rodiče. Kdo ji nechal napospas osudu? A proč? Stála za tím beznadějí, strach nebo snad lhostejnost? Kdykoli si profesor všiml, že přemýšlí nad svým původem, pokaždé ji pevně objal a pošeptal jí: „Tvoji rodiče byli určitě výjimeční lidé, Vicky. Ty jsi totiž taky výjimečná. Věděli, že když tě položí na práh kostela, dostaneš se do dobrých rukou.“

„Pokusil se je někdo najít?“

Profesor se zamračil a zavrtěl hlavou. „Úřady předpokládaly, že tudy je-
nom projížděli, protože se jim o nich nepodařilo nic zjistit.“

Jamie oběhl stůl, posadil se na své místo a nabral si maso. „Tatínek říkal,
že ty mince jsou středověké brakteáty z pravého stříbra.“

„Páni!“ Victoria pohlédla na profesora, který si přitiskl dlaň na prsa. Při-
kývl a odkašlal si. „Rád bych je ukázal jednomu kolegovi. Snad se mu po-
daří rozluštit runové nápisy. Dobrá práce, synku. Zdokumentoval jsi místo
nálezu?“

Jamie horlivě přikývl a ukázal Richardovi své záznamy.

Profesor vyučoval dvě odpoledne v týdnu na Londýnské univerzitě. Stu-
denti jeho přednášky z egyptologie milovali, protože jim nevtloukal do
hlavy pouze teorii, ale naopak ji prokládal historkami ze své bohaté praxe
a tu a tam připojil i trefnou anekdotu. Vyprávěl jim, jak místní obyvatelé
uctívají duchy bloudící na nalezištích a jak cítili zadostiučinění, když se
v jedné vesnici narodilo kůzlátko se dvěma hlavami. Victoria si uměla živě
představit studenty doslova mu visící na rtech, když jim líčil, jak museli
přemlouvat Araby, aby se při otvírání hrobek nerozutekli, protože se báli
pomsty bohů.

Jen hrstka jeho kolegů a studentů věděla, proč před téměř dvaceti lety od-
jel z delty Nilu a jak moc litoval, že už v sutinách nenajde žádný další sar-
kofág. Často opakoval svým dětem, že láska k milované Glorii byla silnější
než touha po nových objevech. Lékaři v Abydosu nedokázali určit, proč
jeho žena přestává cítit nohy a velice rychle se jí horší zrak. Richard a Glo-
rie se tedy museli vrátit do Anglie, kde jí lékaři diagnostikovali roztrouše-
nou sklerózu. Tato nemoc se sice nedala vyléčit, ale mohli alespoň zmírnit
její průběh. Prodloužili jí život o čtrnáct let. A potom už bylo na návrat do
Egypta příliš pozdě. A také měl dvě děti. Profesor obětoval své sny o terén-
ním výzkumu lidem, které miloval. Jeho bratr Oscar tedy žil jeho sen, který
on sám už nemohl uskutečnit.

Chvilí bylo slyšet jen cinkání příborů. Victoria koutkem oka pozorovala,
jak se Richard štourá v jídle a do pusy si dává jen maličká sousta.

Odložila nůž i vidličku. „Zavolám doktoru Andrewovi a poprosím ho, aby
se tady dnes zastavil. Já na tobě poznám, když ti není dobře, tati.“ Toto oslo-
vení téměř nepoužívala, většinou mu říkala jen profesore.

„Zbytečně si... přiděláváš starosti. To počásí mi dává trochu zabrat, ale jinak...“ Hlas se mu zlomil. Potom si přitiskl ruku na prsa a s pootevřenými ústy se sesunul ze židle.

Victoria vyskočila, ale nepodařilo se jí zabránit pádu. Ozval se tupý úder, jak otcovy ramena a kyčle narazily na kamenné dlaždice. Victoria vykřikla, klekla si vedle něj a nadzvedla mu hlavu. Jamie si dřepel vedle ní.

„Co je ti, tati? Co máme dělat?“ Do hlasu se jí vkradla panika a srdce jí bušilo jako o závod. „Slečno Hanfordová!“ vykřikla, aby ji hospodyně slyšela až v kuchyni. „Zavolejte doktora Andrewa! Ale rychle!“

Stará žena se přirýtila do jídelny a vyděšeně se chytila za obličej. „Dobrotivé nebe, pane profesore!“

„Pospěšte si,“ naléhala Victoria. Jamie byl však rychlejší. Doběhl k telefonu v hale a zavolal doktora.

„Kde jsou Morrisovi? Když nám pomůžou, snad se nám ho podaří dostat do postele.“

Slečna Hanfordová vyběhla z jídelny. Charles Morris byl jejich řidič a zahradník v jedné osobě a jeho žena Jean u nich dělala pokojskou. Stejně jako hospodyně bydleli v přístavbě vedle Parker House.

Victoria se sklonila k profesorovým ústům a snažila se zaslechnout, jestli dýchá. Pokusila se mu nahnátnout puls, ale cítila jen tlukot vlastního srdce. Potřásla hlavou. Teď nesmí panikařit, profesor ji potřebuje. Venku se spustil liják. Nad střechou Parker House duněly hromy a blesky křížovaly oblohu. „Dýchej tati, všechno bude v pořádku,“ pošeptala mu do ucha a přitiskla svou tvář k jeho. Ucítila však jen chladnou pokožku a pichlavé strniště.

Objala ho a kolébala starého muže v náručí. Čas pro ni najednou ztratil smysl. Soustředila se jen na jeho dech, puls a tiché sténání. Profesor se rozkašlal a pootevřel oči. „Vicky, já...“, zaskřehotal. Mluvení ho vyčerpávalo.

„Ostatní hned přijdou a odneseme tě do postele. Doktor už je na cestě.“

Jamie si k němu klekl a po tvářích se mu koulely slzy. „Co ti je, tati? Nemůžeš vstát?“

„Za chvíli... mi bude dobře, chlapče.“ Profesorovo útlé tělo se začalo zmítat v záchvatu kašle.

V hale se ozvalo dupání a Victorii spadl kámen ze srdce.

Charles Morris byl jedním z mužů, kteří nedokázali skoro ani připažit, protože ramena a hrudník měli mnohem širší než pas. Byl silný jako medvěd, a proto profesora zvedl, jako by to bylo peříčko. „Kam s ním?“

Richard zasténal. Nejspíš se mu ještě nikdy nestalo, že by ho někdo držel v náručí jako panenku.

Victoria vstala. Slečna Hanfordová se stále držela za obličej a paní Morrisová se ustaraně mračila. „Do jeho ložnice, prosím,“ rozhodla Victoria. Najednou se ozval zvonek a Jamie vyskočil, aby pustil doktora dovnitř.

O chvíli později doktor Andrew všechny požádal, aby ho nechali s pacientem o samotě. Victorii a Jamieu slíbil, že se můžou za čtvrt hodiny vrátit.

„Nemůžu vyloučit, že váš otec prodělal infarkt.“ Doktor Andrew zaklapl svou lékařskou brašnu. „Možná to byl jen kolaps krevního oběhu. Měli bychom provést několik vyšetření, jenže tenhle paličák... ehm, váš otec, odmítl převoz do nemocnice.“ Doktor Paul Andrew léčil tuto rodinu již několik let, proto ho považovali za dobrého přítele. Navštěvoval Glorii v posledních měsících jejího života a snažil se jí tlumit bolesti.

Victoria si sedla na okraj postele a vzala profesora za ruku. Ležel se zavřenýma očima, ale byl při vědomí. Chraplavě oddychoval. „Tati, prosím tě, nech se v nemocnici vyšetřit. Oni ti pomůžou. Bojím se o tebe.“ Hřbetem ruky si otřela oči. Teď se nesmí rozplakat! Musí být silná, aby ji otec poslechl. Jamie se posadil vedle ní a pohlédl na profesora. Nepodařilo se mu potlačit vzlyknutí.

„Nikde mi nebude líp než tady s vámi. Vy jste to nejcennější, co v životě mám.“

Victorii se sevřelo srdce. Otcův hlas byl tak slabý, že ho sotva slyšela.

Lékař se tvářil vážně. „Dal jsem mu léky, aby ho přestalo bolet na prsou, a také něco na uklidnění. Víc pro něj teď nedokážu udělat. Zkuste mu promluvit do duše.“

Když lékař odešel, Victoria si k profesorově posteli přitáhla křeslo. Léky začínaly účinkovat a Richard teď ležel s pootevřenými ústy a klidně spal. Na čele se mu leskl pot. Podívala se na Jamieho. „Zůstanu u něj přes noc.“

„Já taky.“

Victoria zavrtěla hlavou. „Ty mě přijdeš ráno vystřídat.“

Jamie se na chvíli zamyslel, ale potom přikývl. „Tak jo. Nařídím si budík na pátou.“

„Než půjdeš spát, zajdi prosím do přístavby a řekni personálu, jak na tom táta je. Myslím, že by jinak oka nezamhouřili.“

Jamie přikývl. Naklonil se k otci a pohládl ho po tváři. Pak vyběhl z pokoje a Victoria osaměla.

V nose ji zašimrala jemná vůně mýdla. Paní Morrisová očividně převlékla postele. V tomto ohledu byla až neuvěřitelně pečlivá. Na protější zdi neúnavně tikaly velké dřevěné hodiny. Victoria pohlédla na profesora a ulevilo se jí. Byl sice ještě bledý, ale vypadal uvolněně. Práce na horkém egyptském slunci zanechala v jeho tváři nesmazatelné stopy. Kůži měl jako vyčíněnou a pihy se mísily se stařeckými skvrnami. Víčka měl pokleslá a vrásky kolem úst a nosu svědčily o utrpení, které prožil po smrti své ženy. Nyní ve spánku pohnul rty a Victoria si všimla, jak je má oschlé. Vyskočila a zamířila do kuchyně, aby mu přinesla sklenici vody. Když mu ji přiložila k ústům, hltavě se napil.

Victoria si profesora pamatovala jako optimistického muže, který v sobě živil naději, že se jeho žena vyléčí a budou moct všichni odjet do delty Nilu. Často jim vyprávěl o své práci v Egyptě. O hrobkách šlechticů a faraonů, které byly rozeseté po skalních svazích, o honosných sloupech a chrámech mezi palmami a morušovníky, o kamenitých pouštích a smaragdově zeleném pásu táhnoucím se podél Nilu. O čerstvém vzduchu a o narůžovělých mohylách, které v ranním slunci zářily do dálí. O zpívajících domorodcích a zemědělcích s hráběmi a motykami. O dětech, které jim horlivě pomáhaly odklízet suť a kamení. O oslech, kteří se prohýbali pod těžkým nákladem, a o majestátních dromedárech. O nadšení, když po několikahodinovém úsilí konečně něco objevili – střepy hlíněných nádob, hřeben, nebo stříbrnou čepel na podnosu.

Victoria jeho příběhy doslova hltala. Někde v koutku duše se však krčila tajná výčitka, že Egypt připravil její matku o život. Kromě toho znala nejen pozlátko, o kterém jí profesor vyprávěl, ale i temné stránky této země. Údolí a pouště byly plné hmyzu a štírů a v létě bylo takové horko, že se venku nedalo vydržet a archeologové museli často předčasně ukončit sezonu. Ženy neměly žádná práva a byly zcela podřízené mužům. Chápala, že jejího adoptivního otce ta země fascinovala, ale ona se cítila v Anglii mnohem bezpečněji. Nebyla takový dobrodruh jako on. Představa, že brzy začne studovat umění v civilizovaném městě, jako je Londýn, a jednou si vezme Caleba Rutherforda, ji naplňovala pocitem jistoty a spokojenosti. Tady měla život ve svých rukou, ne jako ženy v zemi plné hadů a písečných bouří.

Začaly se jí klížit oči. Naposledy pohlédla na profesora. Dýchal pravidelně a Victoria doufala, že se brzy uzdraví. Malá srdeční slabost je u mužů v jeho věku poměrně běžnou záležitostí. Pohled na hodiny jí prozradil, že je

krátce před půlnocí. Možná by si mohla na hodinku, dvě zdřímnout. Pak už jí klesla hlava na prsa.

Ze spaní ji vytrhl dávivý kašel, který přešel do sténání. Okamžitě vstala a sklonila se ke svému otci.

„Vicky...“ Vypadal jako z vosku a Victoria ho sotva slyšela.

Vyskočila. „Zavolám sanitku.“ Richardův stav se očividně zhoršil. Cítila, že teď jde o každou minutu.

Profesor ji popadl za zápěstí a jeho kostnaté prsty se jí zaryly do kůže. „Prosím... prosím ne... sedni si, zlatíčko, je to důležité.“ Pak ho opět přepadl záchvat kašle.

Jako v transu klesla na okraj postele a pohlédla profesorovi do obličeje. V hloubi duše cítila, že už pro otce nemůže nic dalšího udělat. Jen ho vyslechnout.

Richard sebral zbytek sil, nadechl se a pohlédl na Victorii. V jeho očích se zračila bolest a vnitřní utrpení, o kterém neměla doposud ani tušení. „Chci, aby Jamie... odjel za Oscarem do Luxoru. Možná... možná byste ho tam mohli s Calebem doprovodit. Caleb... to určitě dokáže zařídit. Víš... víš, že Parker House je zatížený hypotékami, ale když ho prodáš, zbyde ti dost peněz, abys tu cestu zaplatila. To je moje... poslední přání, Vicky.“ Hlas se mu zlomil.

Chtěla ho přerušit. Protestovat. Zapřísahat ho, že tuto noc určitě přežije. Ale jakýsi vnitřní hlásek jí říkal, že její adoptivní otec je připravený opustit tento svět. Nemohla udělat nic, co by ho tady udrželo. Příkývla a po tvářích se jí začaly kutálet slzy.

„Notář vyřídí všechno ohledně peněz. Můžeš... mu věřit, Vicky. Ta částka ti na chvíli vystačí, zlatíčko...“ Stiskl ji silněji. „Ať už tě život zavede kamkoli, Vicky, nikdy nezapomeň, že jsme tě moc milovali. My... udělali jsme spoustu chyb... ale všechno jsme dělali z lásky. Tak rád bych vrátil čas a všechno ti vysvětlil, ale už je pozdě. Já...“

Victoria vzlykla a předklonila se. „Já jsem vás měla taky moc ráda. Všechno, co jste pro mě udělali, bylo správné.“

Udivilo ji, že profesor zavrtěl hlavou a snažil se popadnout dech. „Dovez Jamieho do Údolí králů. Slib mi to.“ Když vydechl naposledy, znělo to, jako by si povzdech.

Victoria se rozplakala. „Slibuju.“

* * *

„To je hrozné, miláčku. Moc mě to mrzí.“

Caleb, který stál uprostřed salónu, rozpráhl ruce a Victoria se k němu pevně přitiskla. To, že byl o hlavu větší než ona, jí vadilo pouze tehdy, když měla pocit, že s ní jedná spatra. Dnes však v jeho náruči hledala útěchu. Byli sice zasnoubení, ale pozvala ho do Parker House až čtyři dny po profesorově úmrtí. Do té doby nevěděla, kde jí hlava stojí. Teď však byla šťastná, že přijel.

„Vůbec nevím, co si počnu. Neumím si představit, že už ho nikdy neuvidím.“ Chrlila ze sebe slova jedno za druhým a otírala si slzy, které jí stékaly po tvářích.

Caleb ji objal kolem ramen a trochu ji od sebe odsunul, aby se jí mohl podívat do očí. „Přisahám, Victorie, že udělám všechno pro to, abych ho zastoupil a ochránil tě. Věř mi.“

Vymanila se z jeho objetí a přešla k oknu. Po několika dnech, kdy se krajinou proháněla bouře, byla obloha konečně jako vymetená. Po tváři ji pohladilo srpnové slunce a ona očima přelétla zelené louky a topoly, které obklopovaly jejich pozemek. Salón zalila zlatavá záře letního dne. Vedle zděného krbu stál čajový stolek se čtyřmi křesly, pohovka a skleník, v něm uklizené nádoby. Bylo teprve krátce po poledni, proto jim paní Hanfordová ještě nepřinesla čaj a sušenky. Victoria neměla na jídlo ani pomyšlení. Od té doby, co doktor Andrew prohlásil profesora za mrtvého, měla úplně stažené hrdlo.

Nikdy nezapomene na otcovy rysy a prázdný pohled. A na Jamieho srdcervoucí výkřik, když vtrhl do pokoje.

Když přišel lékař, byl celý dům na nohou. Pobledlé služebnictvo postávalo před dveřmi profesorova pokoje a Victoria s Jamiem seděli u otcovy postele, drželi ho každý za jednu ruku a vzlykali. Lékař mezitím vystavil úmrtí list. Doktor Andrew byl na podobné situace zvyklý, ale profesorova smrt ho zasáhla. Při vyplňování papírů se mu v očích zaleskly slzy.

V následujících hodinách se Victoria snažila soustředit na nezbytné záležitosti, které je nutné zařídit po odchodu milovaného člověka. Tato práce odváděla její myšlenky od palčivé bolesti, která se jí usadila na prsou. S pomocí slečny Hanfordové zavolala kněze a pohřební službu. Jamie se zavřel ve svém pokoji. Jeho usedavý pláč trhal Victorii srdce. I pro ni to bylo těžké. Ve čtrnácti letech přišla o matku a o pět let později i o otce. Jenže ona už

byla dospělá, kdežto Jamie byl ještě dítě. Umínila si, že bude svému bratrovi nablízku tak dlouho, dokud ji bude potřebovat. Když si vzpomněla na otcovo poslední přání, sevřelo se jí srdce. Co řekne Caleb, až ho poprosí, aby je doprovodil do Egypta? Podle toho, co jí tvrdil, to vypadalo, že ji ne nechá na holičkách. Jenže jak zareaguje, až ho poprosí o doprovod na tak daleké cestě?

Jamie mu zatím neprozradila, že ho má odvézt do Luxoru za strýcem Oscarem. Byla tak ochromená bolestí, že neměla sílu myslet na budoucnost. Nyní však cítila, že se musí někomu svěřit.

Caleb k ní zezadu přistoupil, objal ji kolem pasu a políbil ji na krk. „Věříš mi?“

Zaklonila hlavu a zavřela oči. „Jsem ráda, že jsi tady, Calebe. My... musíme se o Jamieho postarat. Nikoho jiného už nemá.“

Cítila, jak zatal svaly. Když se otočila, pohrával mu na rtech lehký úsměv a oči mu zářily jako smaragdy. Victoria si vzpomněla na jejich první setkání. Právě před rokem ji okouzly jeho zelené oči. Profesor tehdy ubytoval svého kolegu z Oxfordu v hotelu Rutherford, který už po několik generací patřil Calebově rodině. Caleb měl ten večer oči jen pro Victorii a hned následující den jí poslal dopis, ve kterém ji žádal, aby ji mohl někdy navštívit.

„Jistě že se o něj postaráme!“ Zdálo se, že jen čekal na příležitost, aby si mohli promluvit o budoucnosti. „Čekají nás velké věci, miláčku.“ Objal ji kolem ramen a vedl ji k pohovce.

Měla pocit, jako by se viděla, jak těžce dosedá na pohovku. Složila ruce do klína a sklopila hlavu. Caleb ožil, zatímco na ni padla únava předešlých dní. Co myslel těmi „velkými věcmi“? Nebyla schopná jasně uvažovat.

„Otec mi nabídl, že bych mohl koncem roku nastoupit na místo asistenta ředitele hotelu. A až za tři roky dokončím studium, postoupím na jeho pozici. Říkal, že už je unavený a bude rád, když hotel zůstane v dobrých rukou. Nemusíme se tedy bát budoucnosti. Můj otec umí dobrou práci náležitě ocenit. Tvrdí, že mi nechá volnou ruku při budování hotelu, obzvlášť když budu vést spořádaný život, jak to sám nazval.“ Usmál se. „Víš přece, jak si tě váží. Nemůže se dočkat, až se vezmeme.“

Úkosem na něj pohlédla. Rozpačitě se usmíval a v očích se mu najednou zračila nejistota.

„Tohle opravdu chceš, Calebe? Chceš si mě vzít a nastoupit do hotelu na místo svého otce?“

Vzal ji za ruce. „Nic si nepřeju víc. Víím, co pro tebe znamená umění. Máš obrovský talent. Těšila ses, že se z tebe stane umělkyně. A teď se na jednu musíš postarat o svého bratra. Víím, že to zvládneš, Victorie. Spolu to zvládneme. Pojďme se vzít co nejdřív. Umění ti neuteče. Až dostuduješ, můžeš si ve volném čase kreslit. Mohli bychom také uspořádat v hotelové hale nějakou výstavu a podpořit mladé malíře. Určitě najdeme způsob, jak bychom tvůj talent mohli využít.“

Mlčky na něj zírala. Nikdy nebral vážně její vášeň pro umění a kreslením téměř pohrdal. Na druhou stranu to byl rozený diplomat a nechtěl bořit její sny. Možná se bál, aby ho neopustila. Nyní stála na rozcestí a musela se rozhodnout, kterým směrem se vydá. A Caleb vycítil svou šanci. Victoria však nechtěla jen pomáhat mladým umělcům. Kdy mu konečně dojde, že ona chce být tou umělkyní?

Díky exotickému vzhledu byla Victoria už od šestnácti let vyhledávanou partií, i když svými chlapeckými křivkami neodpovídala tehdejšímu ideálu krásy. Každý muž, který se do ní zamiloval, však záhy zjistil, že dívka klade velký důraz na nezávislost a svobodu. Caleb byl hrdý, že získal její srdce, a od začátku jí dával najevo, že s ní bude jednat jako se sobě rovnou. Toto chování jí imponovalo ještě víc než jeho zelené oči. Proto ji teď rozčílilo, jak při první příležitosti zapomněl na své sliby.

Měla pocit, jako by se jejího srdce dotkla ledová dlaň. Pohlédla mu zpřímá do očí. „Myslím, že studium teď není na pořadu dne.“

Na tváři se mu rozlil spokojený výraz a Victoria pocítila narůstající vztek. „To ovšem neznamená, že si tě okamžitě vezmu.“

S uspokojením si všimla, jak mu ztuhly rysy.

„Dobře víš, že chci žít svůj vlastní život. Chci být umělkyně, Calebe, a nedovolím, aby se kreslení stalo pouhou výplní volného času tvé znužené manželky. Musíš mě brát takovou, jaká jsem.“

„Až otěhotníš, třeba si to rozmyslíš.“

Netušila, jestli ji těhotenství a mateřství změní, ale nedovedla si představit, že by strávila zbytek života posluhováním muži a dítěti. „Možná, ale raději na to nespolehej, ať pak nejsi zklamaný.“

Vzal ji za bradu a zadíval se jí do očí. Vyčetla z nich hlubokou náklonnost a ujištění, že spolu všechno zvládnou.

„Miluju tě, Victorie, a slibuju ti, že tě budu celý život podporovat.“ Sklonil se k ní a políbil ji.

Victoria zavřela oči. Caleb byl její první láska. Všichni muži před ním jejím životem jen propluli.

Přítáhl si ji k sobě. „Chápu, že než začneš studovat, musíš se vyrovnat se smrtí svého otce.“ Špatně ji pochopil. Doufal, že když bude odkládat začátek studia, nakonec na ně zapomene. Viděla mu až do žaludku. Toužil po tom, aby z ní udělal spořádanou manželku. „Klidně můžeš nastoupit až příští rok na jaře. Do té doby se s tím určitě vyrovnáš. Jsem tu pro tebe, miláčku. Víím, jak ti teď je. Nenech, aby tě přemohl smutek. Dej si načas. To platí i pro Jamieho. Jsem tu pro vás oba.“

„Opravdu?“

„Jak to myslíš? Copak mi nevěříš?“

Narovnala se a pohlédla mu do očí. „Musím splnit profesorovi poslední přání. Chtěl, aby Jamie odjel do Luxoru za strýcem Oscarem. Slíbila jsem mu, že to zařídím a že se tě zeptám, jestli nás tam doprovodíš. Cesta bude trvat přibližně dva měsíce. Samozřejmě nemusíme vyrazit hned zítra.“

Do Caleba jako by uhořel blesk a začal pochodovat po salónu sem a tam. „Jak si to představuješ? Nemůžu odjet na dva měsíce z Londýna! Mám v hotelu svoje povinnosti, v prosinci nastoupím na místo asistenta ředitele a do toho ještě studuju. A upřímně, Egypt není zrovna místo, které bych hodlal navštívit. Ještě tam v té špině něco chytíme.“

„O nás přece nejde! Jde o Jamieho budoucnost! A když tam s ním tři měsíce zůstaneme, aby si zvykl, svět se nezboří. Strýček je součástí britské skupiny, která dodržuje naše zvyky. Prosím tě, Calebe, nech si to projít hlavou. Myslím, že by nám prospělo, kdybychom spolu strávili víc času.“

„To si nemyslím. Nám by prospělo, kdybys mi pomohla v hotelu a mezi tím bychom začali plánovat svatbu.“

„Já jsem mu to slíbila.“

Caleb k ní přistoupil, poklekl a vzal ji za ruce. „Podle mě to od profesora bylo... sobecké, když po tobě chtěl, abys mu slíbila něco takového. Chápu, že chceš ten slib dodržet, takže ti pomůžu dostat Jamieho do Luxoru.“

Victorii spadl kámen ze srdce.

„Ale my s ním nepojedeme.“

Měla pocit, že špatně slyší. Najednou pocítila otupělost. „A kdo tedy?“

Vstal, pokrčil rameny a upravil si pěšinku ve vlasech. „Myslím, že kdybychom panu Morrisovi dobře zaplatili, určitě by neodmítl. Nebo se můžu zeptat svých spolužáků a obchodních partnerů. Když jim zamávám před no-

sem penězi, jistě se někdo najde.“ Krátce se zasmál. „A ty se konečně zbavíš toho břemene.“

Victoria se zamračila. „Ty považuješ Jamieho za břemeno? Co si to dovoluješ?“ Nesnášela, když se někdo snažil vyhnout odpovědnosti. Egypt ji nelákal o nic víc než Caleba, ale nikdy by kvůli předsudkům neporušila slib, který dala svému otci. Určitě ji nežádal o to, aby Jamieho poslala do Egypta s úplně cizími lidmi. Počítal s tím, že jí Caleb pomůže splnit jeho poslední přání.

Caleb se zamračil. „Takhle jsem to nemyslel, Victorie. Pojď si o tom promluvit.“

„Už bys měl jít, Calebe.“

Chtěl ji pohladit, ale ona uhnula a promnula si spánek, v kterém jí nepříjemně tepalo.

„Myslel jsem si, že spolu povečeříme.“

Zavrtěla hlavou. „Chci teď být sama, nezlob se.“

Políbil ji na čelo. „Samozřejmě, miláčku. Mám se tady zítra zastavit?“

„Dám ti vědět.“ Otočila se k němu zády, aby mu dala najevo, že považuje rozhovor za ukončený. Vycítila, jak zaváhal, ale pak zamířil ke dveřím a tiše je za sebou zavřel.

Victorii se ulevilo. Poprvé od doby, kdy spolu začali chodit, byla ráda, že odešel. Ale proč? Caleb byl až doteď středobodem jejího života. Měla pocit, jako by jí po zádech přejel mráz.

Přeložila Lenka Kubešová

